

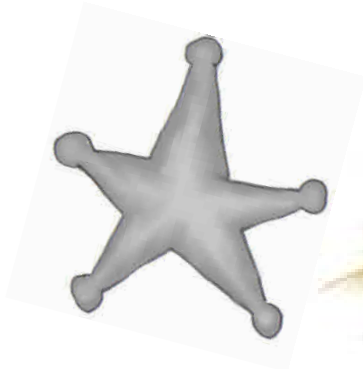
Semtex (t)

číslo 3/ prosinec 06/ ročník 2/ Kč 10

V tomto čísle najdete:

- ☞ Rozhovor s panem učitelem Flégrem
- ☞ Exkluzivní info o stuzkových večerech
- ☞ Info o tom, co vše se na naší škole za poslední měsíc stalo
- ☞ A mnoho dalších zajímavostí

Falešné vánoce?!!

Je 23. prosince večer. Zmožena několikatydenním pečením cukroví, předvánočním úklidem, balením stohů dárků a přípravou bramborového salátu větším poslední ozdobu na stromček a padám na nafukovací lehátko v obýváku. To zas budou Vánoce! Cukroví je doma tolik, že bychom si z gruntu mohli otevřít pekárnu, v uklizeném bytě se cítím dost nejistě, přepravky bramborového salátu budou do tří dnů odmítat i slepice a já se nemůžu dočkat chvíle, kdy budu z koberce hodiny vybírat jehličí. Navíc, čím blíže je Štědrý den, tím vypjatější a dusnější atmosféra je v domě, kde se speciálně na Vánoce sešly tři generace. Soužití takového množství lidí není snadné během roku, natož když se blíží svátky klidu a míru. Naštěstí jsem tak unavená, že nestíhám na tohle všechno myslet, a užívám si své malé radosti. Ještě než stačím na lehátko padnout, spím jako zabitá.

„Ségra, musíme jet!“ slyším do tvrdého spánku v neidentifikovatelnou noční hodinu. 11:41. Ségra. Bude rodit... Musím ji odvézt... Neměla jsem moc piv? Bude mít první dítě... to bude na dlouho... švára s ní bude na sále... vezmu si knížku na čtení. Brouku, nechceš jet se mnou? Si hotovej, dobře, jedu já! V 11:43 sedím převlečená v našem červeném drakovi a čekám, až švára ségru dovleče. Pokouším se o vtípek a ptám se, jak je to akutní. Zamrazí mě při slovech, která ségra s prodýcháváním říká: „Hodně! Jeď co nejrychlejc!“

Šlápnu na plyn. Zatačky mám tisíckrát najeté, vím o každé díře. Jedu, co to dá. Na trase Modřejovice – Rakovník dozajista trhám rekord. Nestáčí se otáčet. Zezadu slyším prodýchávání z kontrakcí, které přicházejí velmi pravidelně a s čím dál větší frekvencí. Jsme asi v polovině cesty, když uslyším podivný čvachtavý zvuk – ségre praskla voďa! Pedál, který už teď byl na podlaze prošlápnu ještě víc. To musíme stihnout. Pane Bože, ať to stihnem! Ať je všechno v pořádku! Projíždíme poslední vesnicí, když ségra ze zadu polokřikem hlesne: „Já už to nevydržím. Už cítím hlavičku!“ „Co mám dělat? Mám zastavit nebo jet dál?“ ptám se nervózně. „Jeď co nejrychlejc!“

Kousek před Rakovníkem se náhle ozve: „Uééé... uééé!“. Do dalšího „uééé... uééé!“, které přišlo za půl minuty, se mi zastavilo srdce. Jen jsem řídila, blikala a troubila na několik osamělých aut na rakovnických křižovatkách. V transu zastavuji, letím pro pomoc, přibíhám zpět k autu, zapínám topení a hledám ručiček. Podávám ukazováček tomu slizkému tvorečkovi, který mě před čtvrt hodinou probudil, a on mi stisknutím děkuje. Ta chvíle trvá hrozně dlouho a já cítím, jak mi na tváře padají slzy! Tohle jsou ty nejkrásnější Vánoce, co jsem si jen mohla přát!

V den, kdy jsem tohle opravdu zažila, na svět sice nepřišel Ježíšek, ale moje neterinka Pavlínka, v kalendáři nestálo 23. prosinec, ale 16. září a my jsme nebyli unaveni předvánočním shonem, ale výběráním brambor. Šlo ale o nejkouzelnější chvíli v mém životě, kdy jsem poznala, co je opravdu důležité. Zvláštní věc, že na tohle člověk přijde, když chytá svého malého slizkého příbuzného, aby nespádl pod sedačky, a říká si, že knížku bude muset nechat na jindy. Přejí Vám krásné Vánoce!

• Soňa Flégrová

Sem tex(t), časopis Obchodní akademie a Hotelové školy. 2. ročník, No. 3. Vydáno 20/12/06. 70 výtisků..
email: semtext@seznam.cz

OBSAH:

Obsah, Tiráž, Úvodník	2
Podstata Vánoc	3
Tipy na dárky	3
Mikulášská nadílka	4
Santa versus Ježíšek	4
Mikulášská anketa	5
Osudné setkání	6
Přání	6
Z dopisů Ježíškovi	6
Stužkovací večírek H4A	7
Stužkovací večírek A4	8
Stužkovací večírek H4B	9
Čechomor v Liberci	9
Tréninkové setkání	10
Barmanské soutěže	11
O koho jde?	11
Česko-německý seminář	12
Nisa Schola	12
„Praktické maturity“	13
Historie naší školy	14
Fotoromán	14
Čechomor v Liberci	16
Exkurze A2	16
Bratři	17
Lyžák	19
Učitelství smec	19
Rozhovor s p. Flégrem	20

Kam se poděla podstata Vánoc?

„Wow, tak tohle je fakt nářez...“ vydechla jsem vyjeveně před televizí, když film, na který jsem koukala, přerušila reklama: „Jezte, pijte, radujte se. Jsou Vánoce!“ Vstala jsem od stolu a šla zkontrolovat datum. Ano, kalendář opravdu hlásal datum 19. listopadu. Bože! Lidi se už opravdu zbláznili. Je fakt, že na výlohy obchodů, co blikají už od půlky října, nebo na čokoládové Mikuláše a čerty, kteří na nás z pultů v obchodech mrkají už v srpnu, si člověk prostě zvykne, ale čeho je moc, toho je příliš! Teda, tahle reklama mě vážně zvedal ze židle. Copak Vánoce jsou pouze o tom, kdo jako první udělá lepší, veselejší a barevnější reklamu? Nebo kdo jako první vyzdobí výlohu? Jako by celé Vánoce byl jenom jeden velký obchod. Byla jsem tak naštvaná, že jsem vypnula televizi a šla si radši číst. Měla jsem totiž jistotu, že z knížky na mě žádnéj Santa hlavu nevystřčí. No, ani to čtení mi moc dlouho nevydrželo. Za živýho

Boha jsem se nemohla soustředit. Praštila jsem s knížkou do kouta a věděla, že mi ta pitomá reklama zkazila celý večer. Hlavou se mi pořád dokola honila jedna jediná otázka. Kam se vlastně poděla podstata Vánoc?

Zuřila jsem, protože mi bylo naprosto jasné, že s tím nemůžu vůbec nic udělat. Nad tímhle jsem vůbec neměla začít přemýšlet, protože jakmile jednou začnu, už nepřestanu. Podle mě, je podstata Vánoc ukryta v tom, že lidé vědí, co vlastně slaví, že se celá rodina sejde a tráví spolu krásné a klidné chvíle u vánočního stromčeka. Rozbalují se dárky, dětem září očička, dospělí popíjejí vánoční punč a z rádia znějí koledy. Tak tahle krásná idylka se už asi opravdu nenajde nikde. Pokud se rodina čistě náhodou sejde, tak stejně jenom proto, aby se příbuzní předháněli v tom, kdo se pochlubí většími a dražšími dárky, zvědavě okoukli, zda máte doma pořádně uklizeno, a aby mohli člověka poučit o tom, že letos vlastně může být stromček pouze modro - stříbrný a náš červený je vlastně příšerný, protože červená letos opravdu není v módě! Dokonce už i ty děti jsou „zkažené“ moderní dobou. Rvou vánoční papír z krabic, hledají nové, úžasné stříleci auto a babiččina ručně pletená čepice zůstává ležet pod stromčkem bez povšimnutí.

DOST! Probrala jsem se ze svých úvah o tom, jak jsou Vánoce příšerný svátek. Brr.. na tohle všechno musím hned zapomenout, přikázala jsem si v duchu, jinak si ty svátky opravdu znechutím, ještě než vlastně opravdu začnou. Vzala jsem pejsky na vodítko a šla jsem s nimi na procházku. Tentokrát sama, protože mamka zrovna pekla perníčky. Po chvíli bloumání se hlava zklidnila, vyčistila a já se zase začala usmívat. Bylo mi fajn. Vykračovala jsem si po ulici, když mi náhle spadla na noc sněhová vločka. Koukla sem se na nebe a mezi tmou byl chomáč růžových sněhových mraků. Rozběhli jsme se domů. Když jsme konečně dorazili domů, byli jsme jako sněhuláci. Mamka vykoukla z kuchyně a se smíchem nás začala oprašovat od sněhové pokrývky. Konečně jsme vešli do bytu. Všude voněly perníčky, venku sněžilo a my se s mamkou úžasně bavily. Ano, Vánoce jsou tady, ale ne ty uspěchané a plné stresu, ale ty krásné a voňavé.

▪ Pavla Kohoutková

Tipy na nejhorší vánoční dárek

Občas se Ježíšek nechcíc splete a přinese nám pod stromček dárky, které nás neuchvátí, nepadnou či jsou už lehce mimo. Nechci Vás navádět nebo Vás strašit, ale přečtěte si, co Vám možná letos Ježíšek nadělí:

- Krásný huňatý svetr se soby,
- 50,-Kč se slovy: „Kup si něco na sebe.“,
- Knížka diet,
- Tablety na hubnutí,
- CD + plakát Tokio hotel,
- Oblečení o pár čísel větší,
- Tuhé mýdlo s vůní růže,
- Čokoláda, na kterou se těšíte do té doby, než si přečtete datum minimální spotřeby,
- Nějakou věc, kterou před rokem dostal od Ježíška Váš sourozenec, a tenhle rok ji po něm zdědíte,
- Mrkváče z 90. let minulého století.

▪ Kristýna Školníková

Mikulášská nadílka

Je 5. prosince 18⁰⁰ a já si na sebe oblékám dlouhý bílý plášť s vyšitým zlatým křížem. Matně si přitom vzpomínám na svoje dětství, jak jsem se bál čertů, že mě odnesou a ječel jsem na celou vesnici. O dva, tři roky později, když můj strach opadl, tahal jsem Mikuláše za vousy a snažil se přesvědčit anděla, aby vzlétnul. Když jsem povyrostl natolik, že mě „ňáký kec“ o čertech nemohly rozházet a posmíval jsem se mladší sestře, že se jich stále bojí, začal jsem s kamarády chodit na výpravy zvané „Po stopách Mikuláše a spol.“

Podivně jsme se připravovali celý rok. Spočívalo to v šetření každé koruny z kapesného, které jsme ukládali do naší kasičky. Týden před Mikulášem jsme ji vzali s sebou do školy a odpoledne vzali útokem obchod s pyrotechnikou. S kapsami nacpanými nejrůznějšími petardami jsme se vypravili domů, kde bylo opět vše uloženo. V den naší tajné operace jsme se sešli už brzy odpoledne a začli se připravovat. Oblékli jsme si černé kapsáče, tmavé mikiny a na hlavy nasadili vojenské kukly. Kapsy jsme naplnili petardami, za opasek strčili kuličkovku a mohli jsme vyrazit. Došli jsme k domu, odkud obvykle Mikuláš s čerty a andělem vycházel a schovali se za keře. Když vyšli, sledovali jsme je od domu k domu, házeli po nich petardy, stříleli kuličkovkami a prováděli podobné naschvály. Ale nikdy nás nesměli vidět, v tom byl ten největší smysl naší mise.

Crrrrr!!! Prudké zazvonění zvonku mě vytrhlo ze vzpomínek. Nasadil jsem si dlouhé vatové vousy, vysokou mikulášskou čepici, vzal jsem do ruky hůl a připojil se k andělovi s čerty. Hned, co jsme vyšli z prvního domu, mi jedna z prolétajících petard málem utrhla zadek a jiná odhodila čerta do sněhové závěje. V dalším domě jsem málem přišel o své umně vyrobené vousy, když mě za ně to „roztomilé“ dítě tahalo. V několika dalších děti nerozbrečeli čerti, ale anděl, který nechtěl vzlétnout, a jednou jsme málem vyskočili z kůže, když na nás dětičky nastražily bouchací kuličky pod rohožku. Od posledního domu jsme doslova zdrhali, v roji vystřelených kuliček z kuličkovek našich pronásledovatelů, do hospody.

Při popíjení zlatého moku jsem si uvědomil, že pořekadlo „boží mlýny melou pomalu, ale jistě“ je zaručeně pravdivé.

▪ Iva Andrejsová

Santa versus Ježíšek

O Santovi je známo, že vymetá každý komín, ale málokdo ví, kdo to byl a odkud se vzal. Coca-colová reklamní kampaň se vryla do myšlenek televizních diváků natolik, až si z něho udělali legendu, ale co Ježíšek, o něm vlastně nevíme vůbec nic.

Zamysleme se nad tím, zda víme, jak vypadá. Je to děťátko ležící ve slaměné postýlce nebo už podléháme americké propagandě? Ne jeden člověk si představí vysokého „vousáče“, který vypadá jak po sporádání štedrovečerní večeře. Dopadá to i tak, že se hluboký chechot rozléhá po ploše celého supermarketu. Číhá na nás v každé výloze s arogantním výrazem dobyvačnosti. Stane se snad, že příští generace bude usedat na klín červenému „pupkáči“ a pedofilní elfci, poletující kolem, se budou dožadovat pozornosti a lákat již zmanipulovanou masu prcků. Za „rudého teroru“ jsme hrdě nesouhlasili s Dědou Mrázem a dnes srdečně vítáme amíka s pytlem až do úložného prostoru jeho saní. Zato imaginární postava, kterou si nikdo ani nedovolí vzít do úst, se pomalu vytrácí z našich srdcí. Osobnost jdoucí našimi dějinami již od vzniku národa našeho, zůstane jen v pamětech našich babiček a dědů? Také není známo, že by využíval jakékoliv zvíře k přepravě či osobnímu užití☺, i právě proto jsou na něj ochránci zvířat krátcí.

Doslova a do písmene musíme za svého představitele bojovat. a nepodléhat mediálnímu nátlaku. Úspěch leží na samotných médiích a reklamních agenturách. Stane se pak nejen toto chytrým tahem pro zmocnění a politickou nadvládu? Česká republika nikdy nebyla naprosto svobodná. Tahání za špagáty loutek náleželo lidem se známým i neznámým původem. Nenechme se dobrovolně ovlivňovat cizími lidmi a znovu podléhat nátlaku. Pozvedněme společně úroveň našich Vánoc a nenechme ho odejít do věčných lovišť!!

0:1 Stepuje před hypermarkety už od konce října. // Objeví se jen jednou v roce, a tak nezevšední.

0:2 V tržnicích se dá koupit replika na baterky. // Čínský průmysl je na něj krátký.

0:3 Ochránci zvířat ho nemají rádi. Týrá prý soby. // Všichni ho milují.

0:4 Až příliš často si bere děti na klín. // Nepotrpí si na fyzický kontakt.

0:5 Troufнул si k nám až po revoluci. // Byl tu za každého politického režimu

(souboj publikovaný na internetu)

▪ Daniel Diessner

Mikulášská anketa

Je už po šestém prosinci a my jsme si připravily mikulášskou anketu. A jak dopadla? To už si musíte přečíst sami...

▪ Jindřiška Pilzová, Sandra Vítová

1. Kdy jsi přestal(a) věřit na čerta?
2. Nejvtipnější a nejstrašnější zážitek, když tě navštívil čert a Mikuláš?
3. Šel by si někdy dělat čerta, Mikuláše nebo anděla? Proč?
4. Strašíš také své malé příbuzné (popř. sousedy a tak...)?
5. Kam si se před čertem schovával(a)?
6. Chtěl(a) by ses vrátit někdy do dětských let, aby tě opět rodiče strašili čertem, místo toho, aby ti dávali domácí vězení?
7. Když se řekne ČERT, co se ti hned vybaví?
8. Víš vůbec, proč se vůbec slaví čert a Mikuláš?

1. Nikdy jsem na něj nevěřila, protože jsem svého otce vždycky poznala =)
2. Žádný nemám =) ... vždy jen přišli, já řekla básničku, dostala balíček a to bylo takhle stereotypně pořád.
3. Jo anděla, protože tak vypadám =)
4. To bohužel ne, nemám na tohle čas, jsem zaneprázdněná studentka.
5. Já nikam, právě naopak těsila jsem se až přijdě a končící dostanu hodně sladkosti.
6. Ne nechcela, domácí vězení je lepší =)
7. Překvapivě čert!

1. Když mi to v prvním třídě řekl pan učitel.
2. Ten nej zážitek žádný nemám.
3. Jo, šla bych dělat, je to sranda vidět ty zlobivé děti, jak se i ony bojí =)
4. Nestraším, když to není zapotřebí.
5. Já jsem se neschovávala. Poslušně jsem na ně čekala v obýváku =)
6. Jo, chtěla bych se vrátit a vědět, ze se mam těšit na něco sladkého od Mikuláše.
7. Strašlivý obličej, černý chlupatý tvar a dlouhý červený vyplazený jazyk.
8. Tak to nevím, asi aby se postrašily malé děti, ale stejně to nepomáhá...

1. Myslím, že asi tak v sedmi nebo osmi letech...
2. Nevím, pro koho vtipnější a pro koho strašnější, ale často jsem se někam schovávala, třeba pod postel, do skříně a tak.
3. V dnešní době ne, děti jsou nevychované a hází pod čerta, Mikuláše a anděla perardý, plivou na a podobně...
4. Sousedé jsou většinou v důchodu a z našeho příbuzenstva jsem jedná z nejmladších, takže nestraším.
5. Viz otázka č. 2.
6. Ne.
7. Černá vysoká špinavá chlupatá postava s blbkacima rohami, masivním dlouhým řetězem, kopytem a velkým pytle.
8. Aby se děti zklidnily a byly hodné, ale dneška je to spíš naopak.

1. Když mi to naši rodiči.
2. Pro mě to tehdy vtipně opravdu nebylo.
3. Ano, letos poprvé.
4. Jo, brácha pořád, ne jen 6.12.
5. Pod trampolínu nebo pod postel.
6. Jo, když jsem byla malá, vždy jsem něco dostala. Dnes už nedostanu nic =)
7. Čert!
8. Chodí s mimi ještě anděl, přeci!!!

1. Asi když mi bylo sedm...
2. Když mě hodili do pytle, to byla sranda =)
3. U nás na vesnici jsme chodili od patnácti let. Protože jsme u každého domu dostali něco na zahrání (k pití) =)
4. Nemám na to čas. Mam má starost, bohužel...
5. Nikam, toši jsme se na ně, no i když dřív pod postel.
6. Tak ani ne, domácí vězení už nedostávám.
7. Jeho velké rohy a cokolada =)
8. Tak asi aby nebyla huda =)

1. Asi tak v osmi letech.
2. Já byla vždycky tak hodná, že vše proběhlo hladce. Takže zážitky nemám ani vtipné ani strašné, ale pouze milé =)
3. Jo, anděla. Protože!
4. Nestraším, nemám malé sousedy, ani příbuzné...
5. Já se nebála a hrde se před něj postavila.
6. Ne.
7. Řetěz, rohy, červený jazyk a huňatý kožík.
8. Aby děti vystrašili a děti už nezlobily. Utopic, že? =)

1. Joo, tak to nevím... asi v sedmi letech.
2. No pro mě bylo dost vtipný, když jsem Mikulášovi strhla ty falešné vlasy a fousy =)
3. Hmm... možná čerta, ale myslíš si, že by se mě někdo bál? (já myslím že jo =)
4. Jasně, straším, třeba občas rodiče nebo své kámošky v lavici a tak =)
5. Já jsem se schovávala pod postel a hodně daleko, aby mě nevylovil.
6. Ne. A domácí vězení je u nás fakt tabu!
7. Rohy. A nebo ten hečík z Přemyslov z mléna.
8. Aby děti přestaly zlobit nebo co já vím.

Osudné setkání učitelů s rodiči 1. 12. 06

...nebylo zase až tak moc osudné =). Pro některé tomu tak bylo prvně v našem ústavu, tudíž větší nával adrenalinu a stresu, no prostě nic pro kardiaky. Ostatní to mají na háku, či se doteď ještě svým rodičům nesevěřili s termínem rodičáku anebo byli uvědomeni již několikrát, ale už to prostě nehodlají poslouchat, jak je jejich synáček či dcerka prostě GENIÁLNÍ – to přece ví snad každý. Každopádně, pokud jste utržili psychickou újmu či nějakou tu ranku od svého rodiče, nezapomínejte!!! Přejde čas, kdy jim to budete moci vrátit... =) Zažil jsem již situace takového citového vypjetí, že když rodič vyšel ze třídy, šel jasně a bezúhonně za svým cílem - potomkem, aby ho/jí náležitě odměnil za jeho/její „výkony“ a řeknu Vám drastičností se meze nekladou! Nahánění se po škole či po parkovišti a rozhodně nešetření sprostými slovy, to všechno patří k rodičovským sdružením – A NEJEN NA NAŠÍ ŠKOLE – buďte v klidu!!! V poslední době jsem očekával, kdy už ti naši rodičové pro nás konečně připraví nějaké nové techniky boje. Ale byl jsem však zklamán při pohledu na stereotypní fackovačku – jak ohrané. Možná příští rok! Takže už máte dostatečnou motivaci k zlepšení svých studijních výsledků? Gratuluji těm, jenž nemuseli poslouchat výčet trestů na dalších 5 let a neměli problémy s nervovým zhroucením svého již nemohoucího rodiče, protože křísit stovacetikilového tatínka opravdu není jednoduché (viz. vlastní zkušenost z prvního ročníku :-)). A těm, co neměli takové štěstí, tak přejí, aby konečně dostali rozum anebo se donutili

konečně tu knížku nebo sešit otevřít. Tento rok nás čeká ještě jeden =), takže hodně úspěchu v dalších pololetích.

Přání a receptura do nového roku od Radka Drašnara

Přání spolu s básníkem Michalem Černíkem

Přeju Ti, abys příští rok s chutí prožil
Přeju Ti, abys vždycky měl na co se těšit
Přeju Ti, abys vytrval u svých nadějí
Přeju Ti, aby se Ti splnilo alespoň jedno přání
Přeju Ti, abys nikam nespěchal
Přeju Ti, abys protřhl cílovou pásku svých tužeb
Přeju Ti hodně, hodně, hodně a ještě víc
Přeju Ti, aby sis nedával žádná předsevzetí
Ze všech předsevzetí Ti přeju mír
Každý den Ti přeju dobrý den

Předpis do nového roku

Vezmi 6 liber trpělivosti, 4 libry shovívavosti,
1 libru taktu. Přidej hrst dobré nálady a dobře
upeč na ohýnku lásky. Podávej svým
nejbližším přátelům a známým co nečastěji

▪ Jakub Maruška

Z dopisů Ježíškovi

Milý Ježíšku,

letos jsem byl obzvlášť hodný. Chodil jsem do školy, kouřil jen krabičku denně a pravidelně navštěvoval bary a hospody až od 18ti let. Určitě víš, že tím těším i svoje rodiče, když přijdu domů na sr... a aniž bych zatěžoval svou matku či otce, jdu ihned do postele. Ráno ani moc nezvracím, jen jednou mi musela maminka měnit povlečení. Nezlob se, ale večerničky nestíhám!!! Ale určitě jsou super. Sice jsem sprostý jako dlaždič, ale nikomu jsem nic neudělal. A o tobě bych nikdy neřekl, že jsi kretén, jak Ti jistě napsal brácha. On jen chce dostat víc dáreků než já, víš? Ale mě o dárky vůbec nejde. Stačí mi poslat peníze a já si už nějaké vyberu. A jestli Tě můžu poprosit o nějaké ponožky a slipy? Hrozně rychle se drolí a já potom musím chodit naostro. Dej ať jsme všichni zdraví a máme se rádi... Děkuju, Tvůj Kuba

Milý Ježíšku,

doufám, že nesedíš zrovna na záchodě a nedošel ti toaletní papír. To by sis potom vzal nějaký dopis a mohl by ses utírat právě tím mým a to bych pak nedostala CD „Takovou pout' na kolech já nechci“. Předem Ti děkuji, Tvoje Andy
PS: Doufám, že nemáš průjem a přiletíš včas!

Jezisek@nebeweb.cz

Předmět: Dopis pro tebe

Milý Ježíšku!

Prosím tě, abys mi k Vánocům donesl cokoli jiného, než ty bílý ponožky, které mi nosíš snad každý rok. Tak třeba vloni jsem si u Tebe objednal spoustu krásných dáreků, jenomže jsem zase dostal jen ty bílý ponožky. Nechápu, na co mi jsou. Je mi jasné, že tam u sebe máš spoustu dáreků, A PRO VŠECHNY. Tak proč zrovna mě nosíš pořád jen ty fusekle??? Letos ti dávám zcela volný výběr, tak mě, prosím, nezklam těma ponožkama. Taký by si nám třeba mohl před barákem odházet sníh a pomoci nám s úklidem. Nechce se ti? Tak alespoň nenos ty ponožky.
P.S.: Néé abys je zase dones!!!

Milý Ježíšku!

Přines mi pod stromeček výměnu za mého bratra, nebo mě ho zbav. To je mé jediné přání pro tento rok. Doufám, že mi ho splníš.
P.S.: Byla jsem celý rok hodná!

Stučkovací večírek H4A

2. listopadu 2006. Tak na tenhle datum byl odhlasován a schválen den našeho stučkovacího večírku. Možná se Vám to zdá zrovna na dušičky morbidní, ale celý večer byl pojat v halloweenském stylu, takže jindy to ani nešlo. Musím říct, že se nám nadmíru vyvedli!

Naše paní třídní zvolila jako „výbor“ na organizování večírku naše známé třídní „firmy“, takže jsme všichni čekali, jaký vtípek si pro všechny připraví ☺. Přípravy se samozřejmě neobešly bez rozepří. Holky to pojal demokraticky, takže každý měl prostor říct svůj názor nebo upozornit, že byl osvětlen nápadem. No, s tou demokracií to u nás nebylo moc jednoduché, ale protože se máme všichni rádi, všechno nakonec dobře dopadlo.

V půl šesté jsme se měli všichni sejít na náměstí u kašny, přijít jako duchové a mít s sebou masku. Povinně si proto každý musel přes sebe hodit prostěradlo, vystříhnout si v nich dírky pro oči a na uvítání každého nového příchozího běhat okolo kašny. Bylo to velice zajímavé ☺; obzvláště, když jsme šly s Denčou v tomto ustrojení vybrat peníze do bankomatu. Pán, který měl též finanční krizi, z toho ale očividně moc nadšen nebyl. Lekl se nás a se slovy, že přijde za chvíli, se bral k rychlému odchodu.

Poté jsme se

houfem přesunuli do parku, kde si holky pro učitele připravily náročnou disciplínu. Skákání v pytli. Za hlasitého povzbuzování všichni úspěšně absolvovali tuhle zákeřnost a všichni jsme se těšili do hospůdky, do tepla a na večeři. Rautový stůl bohatě uspokojil chuť všech přítomných a s plným bříškem to mohlo začít.

Stučkování bylo parádní. Po vyvolání jména, za srdečného potlesku a pokřiku si dotyčný

došel pro svou stučku. I přání štěstí k maturitě od paní třídní bylo na místě ☺. Jen si v tu chvíli vzpomenete na všechno, co jste spolu jako třída zažili a jak se pomalu ubíráte a přibližujete k cíli vašeho dlouhého boje. Uvědomujete si, že i když máte občas ponorkovou nemoc, tak to pouto, co mezi vámi je, je mnohem silnější. Blíží se okamžik, kdy se každý z nás rozuteče za svými sny, cíli a budeme se muset rozloučit.

Po předání stužek přišel teprve zlatý hřeb večera. Při halloweenské noci by totiž neměla chybět stezka odvahy. Cestička byla pěkně osvětlena svíčkami, všude byla tma a myslím, že i sněžilo (už si moc nevzpomínám ☺). Každý si navlékl masku, došel na své stanoviště a čekal na svou oběť. Po parku byl slyšet křik, pláč, studený smích mrtvých nevěst, nebo mráz nahánějící pískot flétny. Na stanovištích se plnily různé úkoly. Třeba hledání určitého předmětu ve sklenici plné švábů, nebo

rozmačkávání vajíček ať už uvařených, nebo syrových. Že, pane Ilichu? ☺

Potom se už všichni přesunuli do hospůdky a volná zábava mohla začít. Taneční parket se pomalu zaplňoval, na baru to prázdnotou taky nezelo, takže i my, stučkování, jsme svá stanoviště měli plně obsazená ☺. Myslím, že nám se stučkovací večírek vydařil ve všech směrech, a proto totéž přeji všem, kdo na něj netrpělivě čekají.

Co ještě dodat? Snad jen to, že díky bohu (teda spíš panu řediteli), že další den bylo ředitelské volno! ■ H4A Klára Janoušková

Stučkovací večírek A4

i o alkohol, hudbu, páření a legraci. Nu a tak to vypadalo i u nás ☺

Přibližně měsíc před stužkáčem jsme začali shánět prostory, kde se den D bude konat. Naším požadavkům, jako dostupnost, prostornost, příjemné prostředí a dlouhá otevírací doba, vyhověla až nově

také „vrásky“. Proto se musel podrobit náročné renovaci v podobě nové sněhové kůže a zlaté hřívy. Jeho svalnaté tělo ozdobily naše podpisy a jeho sedlo naše fotky.

Nadešel den D – 9. listopad a blížila se 7. hodina večerní. Nepříjemný západní vítr vířil listí spadané z holých stromů, na kterých seděli havrani a svým silným hlasem krákorali, jakoby předvíдали něco hrůzostrašného. Slunce dávno zmizelo z oblohy, nikde nikdo. Tu v dáli svítila okna, ve kterých se odrazily siluety drsných kovbojů. Otevřely se dveře, ze kterých vyšli dva kovbojové v kostkovaných košilích, širokých kloboucích a zapálili si cigaretu... byl slyšet řev a burácivý smích... To člověku nahnalo strach, který však zápětím po vstoupení do sálu opadl.

U několika vyrovnaných stolů seděli žáci A4 a jejich dvanáct učitelů, bez výjimky oblečených do kovbojského šatu. Pánové měli místo kravaty u krku šátek, zdobil je klobouk a oblečení byli v džínkách, košilích a pasu nechyběl kolt. Dámy se sem tam pyšnily korzetem či košilí, kloboukem nebo charismatickými copy. Zkrátka jako na divokém západě. Po slavnostním přípitku, ke kterému šerif Pavel Ferenc řekl proslov, se začalo nosit na stůl, výběr byl ze čtyřech westernových specialit. Po náročném boji s velkými porcemi nás šerif za hudby z filmu Vinetou postupně všichni ostučkoval a tím se z nás stali oficiální maturanti.

A začala volná zábava... Jako správní kovbojové jsme se usídlili u baru. Netrvalo dlouho a z repráků zněla hudba, která většinu nenechala v klidu a přesunula ji ze židlí přímo na parket, na kterém jsme se všichni, včetně westernového personálu, během několika hodin vyřádili v rytmech hudby mládí našich rodičů, ale i toho našeho. Hrála nám ABBA, Beatles, Boney M aj. Divoký večer zpestřily námi napečené koláčky, věnečky, řezy, trubičky, které mizely rychlostí blesku. Vrcholem slavnostního večera byla dražba našeho hřebce, který nabyl hodnoty neuvěřitelných 350 Kč a již stojí ve stáji našeho pana třídního Pavla Ference. Zábava skončila úderem čtvrté hodiny ranní a my se mohli pomalu, ale jistě rozejít do svých domovů... ■ T. Kabeláčová, V. Kvapilová

otevřená country restaurace U Supa, která nám napověděla i se stylem akce – country ☺ Rozeslali jsme pozvánky s nepřehlédnutelným nadpisem „WANTED“ s fotografiemi hledaných osob (prostě jako na divokém západě) a začali jsme chystat. Ke každému kovbojovi neodmyslitelně patří pořádný kůň, i my takového hřebce měli. A jak jsme k němu přišli? Když jsme si vzpomněli na dětská léta a dřevěné houpací koničky, nápad byl tu. Jenže již pár let nejsme děti a našemu hřebčkovovi přibyli

Stučkovací večer H4B - Sraz JZD Turnov

Ve středu 15.11.2006 v 18.00 se před budovou školy sešlo několik členů JZD, nastoupilo do traktoru, který byl mimochodem zapůjčen i s řidičem od firmy Agro Rubín Svijanský Újezd a vyjelo do světa. Tito členové se skládali především ze třídy H4B a dvou stěžejních učitelek, kterým tímto děkujeme. Jmenovitě to byla naše třídní, paní Kostříková, a všeobecně obávaná němčinářka paní Bičíková.

Vyjeli jsme tedy na okružní jízdu Turnovem, houkali jsme a svítili majákem a bylo úžasné sledovat lidi, jak ve svých domech odhrnují záclony a oplácejí nám pozdravy. Asi po půl hodině strávené na vozečku pro čuníky jsme dorazili k restauraci Šetřilovsko, kde naše vozidlo zatahovaly vychovatelky. Musím říct, že zatahovat toaletním papírem, to by nenapadlo ani někoho tak střeleného jako jsem já.

Tak jsme tedy lehce promrzlí (já ne, seděla jsem uvnitř, ve vyhřátém traktoru) vystoupili, zaparkovali a postupně vešli dovnitř. Byla tam hygienická opatření, protože tu stále řádí BSE, ale to nám plány nezhatilo. A začala schůze. To už se k nám přidalo i několik dalších odvážných. Probrali jsme plán do budoucna, ale jsme pokrokoví a tak byl jen na 5 měsíců a ne let (možná taky proto, že do pěti měsíců se rozhodne o naší budoucnosti ☺). Poté jsme vyznamenali několik členů družstva, byly to hlavně ošetřovatelky dojníc, ale technické zabezpečení a management nezůstali pozadu. Na vše jsme si připili, najedli se a pošli pracovat.

Bylo třeba podojit, ale není to lehké, a tak jsme vytvořili družstva po třech, kde základní kámen tvořil pár učitelů. Nevyšlo na všechny a tak pan Tůma dostal do páru naši spolužačku Editu a nakonec to vyhráli. O páru který byl nejhorší, tak o tom se tu snad ani nebudu zmiňovat, protože to byla opravdu velká ostuda... ☺

Protože jsme tradiční Vánoční večírek nahradili výjimečnou noční směnou, museli jsme nějak motivovat pracovníky, a tak stěžejní pracovníci uspořádali kufr. Když jsme u toho, kdybyste snad někdo zaslechl, jak po chodbě někdo bručí jako medvěd (asi takhle: brum, brum), nedivte se. Páni Věchet a Tůma Vám to určitě vysvětlí... ☺

No a zbytek večera je firemní tajemství... ☺

▪ **Veronika Mašková**

pozn. redakce: Manželé Flégrovi vzkazují, že budou celý rok pilně trénovat a kdo ze třídy H4B bude chtít, může je příští rok vyzvat na odvetu ☺

A ještě připomínka...!

Za dívky ve třídě H4B bych chtěla připomenout, že společenské oblečení není příliš teplé, a proto by se už hodilo pořádně ve škole zatopit, několik z nás je teď zapsaných ve třídničce, protože na sobě měly mikinu. Naštěstí mezi nimi nejsem, ale je zima stejně jako ostatním. Jsme ve žlutém poschodí, pokud si myslíte, že ve všech poschodích je stejně teplo, tak se krutě mýlíte a my to odnášíme...

Děkuji. Se srdečným pozdravem **Veronika Mašková**

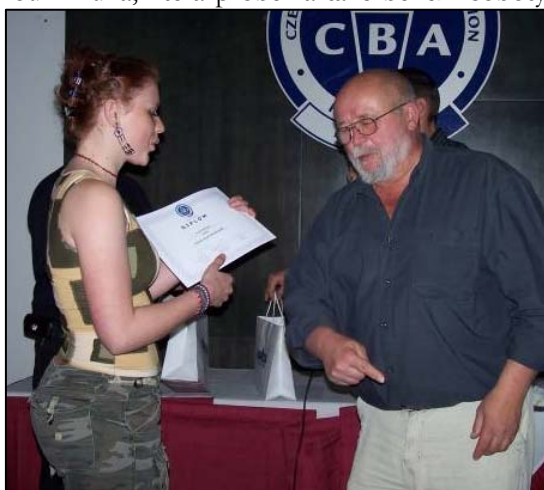
Tréninkové setkání členů Junior Shaker Club České barmanské asociace

O víkendu 11. –12. listopadu se v tříhvězdičkovém hotelu Aurum v Černém Dole v Krkonoších konalo tréninkové setkání členů J.S.C. pod vedením pana Bartoníčka (předseda J.S.C.) Těto akce se zúčastnilo 27 žáků naší školy, z toho již 8 lidí je členy klubu, dále se účastnili studenti z mnoha jiných škol z celé České Republiky, např. z Hradce Králové, Mostu, Prahy. Tyto akce se konají třikrát za školní rok a to vždy na jiné téma. Velice pozitivní je možnost dalšího konání takovéto akce přímo na naší škole.

Na školení zájemci vyslechli tři přednášky. V sobotu první přednášku od p. Haspekla, zástupce firmy Global Wines, na téma **vína cizích národů**, o šampaňském a vínech i s ochutnávkou. Druhá, která proběhla také během soboty pod vedením p. Švece, zástupce firmy Espresso s.r.o. (výhradního

prodejce Italské kávy Lavazza) – **káva v barovém provozu** - se zaměřením na pěstování, zpracování a přípravu kávových specialit a také třeba na údržbu kávovarů. I zde si účastníci mohli vyzkoušet přípravu Espresso a Capuccina. Večer proběhl v kulturním duchu a zájemci si mohli vyzkoušet, jak se cítí soutěžící v Super Star a na vlastní kůži pocítili vzrušení při karaoke show. Z našich studentů měli odvalu jen tři M. Rejman, T. Kurfirťová (3. místo) a Z. Kolářová (2. místo). V neděli proběhla poslední z daných přednášek - o **moderních trendech barového provozu** s mícháním nápojů, které předvedl barman p. Samer Selbak z pražského Bugsx's Baru. Každý z účastníků dostal tři certifikáty, za každou absolvovanou přednášku s možností stát se členem J.S.C.

Na pár věcí jsem se zeptala i absolventky akce, Moniky Šmídové (A2).

Jak bys celkově charakterizovala toto setkání?

Bylo to příjemné, poznala jsem spoustu nových lidí z oboru, naučila se a dozvěděla množství dalších užitečných a zajímavých věcí. Hodně mě nadchlo i to, že jsme si to ihned mohli vyzkoušet. Jedním slovem prostě a zkrátka „PERFEKT“.

Všechny znalosti byly nové nebo jsi už něco věděla? Skládali jste i nějaké zkoušky nebo testy?

Ne, žádné testy. Jen jsme poslouchali, pozorovali, zkoušeli si dovednosti a také ochutnávali. To bylo asi to nejpříjemnější. A co se týče znalostí, tak jsem již něco znala z hodin nápojové kultury od pana učitele Drašnara.

A co ubytování?

Tak to bylo luxusní, bydlela jsem v apartmá s dalšími třemi spolubydlícími. A stravování bylo také dobré, měli jsme snídaně a večere a výběr ze čtyř různých pokrmů.

Na kolik tě přišel pobyt a přednášky?

Mě jako nečlena tato akce stála 650 Kč, ale pro členy klubu to bylo za 600 Kč.

Doporučila bys ho i dalším eventuálním zájemcům?

Určitě ano, myslím, že je to zajímavé téma které v budoucnu mohou využít v práci i v životě. A člověk se seznámí s mnoha zajímavými lidmi, které by třeba jinak ani nepoznal.

Článek vznikl za pomoci p. Drašnara a studentky A2, Moniky Šmídové

▪ Lenka Rousová

Barmanské soutěže a Martin Tomas (H3A)

1) **Náš časopis se, Martine, dozvěděl, že jsi byl a ještě pojedíš na barmanskou soutěž?**

Ano, to je pravda!

2) **Kdy, kde se soutěž konala a jaký název tato soutěž nese?**

Tak, byl to Verpooten cup. A konalo se to 30. 11 a 1. 12 v horském hotelu Ještěd. V každém dni jsme míchali jeden koktejl.

3) **Jaká byla základní surovina vašich koktejlů?**

No, byl to verpooten což je vaječný likér od německé firmy, která spadá pod firmu Berentzen, která tuto soutěž i sponzorovala.

4) **Jaké koktejly jsi míchal?**

Tak první byl schooter takzvaný buchta (smích) - vlastní pojmenování. A ten druhý to byl short drink-afterdinner- vrt (zase vlastní pojmenování).

5) **Prozradíš nám postup a ingredience tvých koktejlů?**

Samozřejmě, pro váš časopis všechno (smích)!

Buchta: je vrstvený koktejl, který tvoří nádhernou mozaiku a chutná přibližně jako domácí buchta:-D. Patří do něj:

1cl čok. likéru	vrt- 2cl verpooten
2cl verpooten	2cl vodky
1cl berentzen winter appfel	2cl mango juice
1cl tuzemského rumu	2cl berentzen appfel-kiwi

na ozdobu dvě rozinky

6) **Měl jsi trému?**

1. soutěž jsem měl velkou trému, protože jsem nikoho neznal! Ale snažil jsem se ji překonat, jenže v půlce soutěže ke mně přišel komisař a vyměnil mi láhev, tím mě strašně znervózněl. A druhý den jsem se na ní spíš snažil zapomenout!

7) **Jak probíhala příprava ve škole?**

Statečně (smích) - hodně jsme improvizovali, trénovali jsme s panem profesorem Drašarem. Já to bral spíš jako přípravu na Fernet cup, který pro je mě důležitější.

8) **A co příprava před soutěží?**

Vytáhl jsem si číslo tři a pan Drašar dva, takže jsme jen vyleštili sklenky a šli do boje!

9) **Co pro tebe znamenala tak soutěž?**

Nové zkušenosti a kontakty.

10) **Zatím jsi nám popsal jen první den, jak pokračoval ten druhý?**

Po dlouhém večeru (smích) nastalo ráno a zjistilo se, že zmizelo pár drahých lahví na soutěž, takže se nemohlo začít. Musely se dojet koupit nové lahve a tak jsme se zpozdili o 45 min. A vlastně ten druhý den jsem měl jako jeden z mála plný počet bodů.

11) **Kolikátý ses umístil?**

To bohužel zatím nevím a je mi to vlastně i jedno, protože já byl spokojen sám se sebou, a to je pro mě to nej!

12) **A co ten Fernet cup, co je to vlastně za soutěž a jaké suroviny jsou ty nepostradatelné?**

Na tuto soutěž se budu pečlivě připravovat, jelikož cítím šanci a pokusím se jí využít. Základní surovina je od společnosti Stock Plzeň Fernet a ještě jedna surovina od jejich společnosti. Máme připravit longdrink a shortdrink to vše do 14 minut pět porcí od každého!

Martine, děkujeme za rozhovor a doufáme, že chytíš svou šanci za správný konec! ■ Markéta Mužíčková

Učitelé jak je známe - neznáme

Tváří se jako ďábel, psaní jedniček jí nebaví a „nechává za ně po škole“. Horší známka jak trojka je pro ni ideální a pochvala Vás nemine. Ale buďte ve střehu. jinak Vás hlasité napomenutí hodí do pozoru nebo Vám fixa přiletí do obzoru. O dějinách našeho lidstva Vám poví cokoli, na co si vzpomenete. Slyšeli jste například o záhadných Mayovcích, kteří už před takovou dobou dovedli předpovědět i třeba konec svět, který by měl nastat dne 23.12. 2012 !? Věřili byste tomu? A ani náš andílek neví, zda věřit nebo ne? Proč andílek? No přeci byste nevěřili, že je tak přísná!! Ba naopak, dovede být hodná, vlídná a hlavně má zábavný výklad, který se každému zaryje do paměti. Tento anděl s maličkým ďáblem v těle je Mgr. Dana Votrubcová ©.

■ Nikol Bárová

Seminář: Česko-německý projekt Tourism Quality Téma: Brambory, knedlíky a Co.

Vše začalo v pondělí. Ráno jsme se všichni sešli v učebně TOS, na programu byla teorie – „Česká kuchyně“. Naše paní učitelky měly vše krásně připravené, dokonce i ochutnávky a paní Valešová překládala, co jí síly stačily. Odpoledne si vše vzaly do rukou německé lektorky, které měly za úkol nám říct něco o „Mezinárodní kuchyni“, ale místo toho nám jen vysvětlovaly německé recepty, které jsme měli vařit v příštích dvou dnech. Paní Valešová se dále snažila překládat, ale lektorky na ní dělaly opravdu zajímavé obličejky a kroutily očima... Nebylo to od nich hezké!

V úterý a ve středu jsme se sešli v kuchyni, byli jsme rozděleni do skupin (2 Češi a 2 Němci) a pustili jsme se do německých receptů, které nám byly přiděleny od lektorek. Vše jsme dělali podle postupu, ale konečné jídlo bylo nepoživatelné. Vše bylo tuhé, smažené a bez chuti. A když jsme my udělali opravdu dobré bramboráky, lektorky ohrnovaly nos, že je tam moc česneku...

Se surovinami se zbytečně plýtvalo (no, řekněte mi, na co byla plná mísa tataruky, když k ní nic nebylo). Dále na rautový stůl osmažili velká kola salámu (to umí každý, nepotřebovali jsme se to učit).

Na raut přišlo hodně lidí, ale myslíte si, že někdo něco jedl? Ne, ne... skoro vše se vyhodilo! Němci si odjeli a my jsme po nich museli všechno uklízet.. Nám to ale nevadilo. Byla to pro nás spíše dobrá zkušenost.

Na závěr bych ještě chtěla říct, že pro příště bychom byli radši, kdyby si vše do rukou vzaly naše paní učitelky a my Češi, bychom Němcům mohli ukázat, že se dá vařit bez zbytečného plýtvání surovin, (ničení pánviček vidličkami) a tak, aby pokrmy byly dobré.

▪ Nikola Sluková

Nisa Schola

Jako každý rok se žáci 9. tříd rozhodují o svém budoucím zaměstnání. Důležitý je správný výběr adekvátní střední školy nebo odborného učiliště. Po mém absolvování 9. třídy jsem měla představu, kam bych chtěla jít dál, ale bohužel jsem se na školu pro velký počet uchazečů nedostala, a tím se mi rozplynuly moje sny. Určitě mi každý dá za pravdu, že „dítě“ v 9. třídě ještě nemá představu o budoucím životě, a proto je pro něj určena už po několikáté uspořádaná akce, kde se jim představí několik škol. Jsou jim poskytnuty všeobecné informace o přijímacích zkouškách, o škole, můžou se zeptat studentů školy na jejich dojmy a přesvědčit se o jejich dovednostech.

Naši školu zastupoval z učitelů p. Drašnar, p. Houbová, p. Vaňátková, p. Mikulová a p. Melichar. Z žáků se zúčastnili Aneta Havlíčková, Michal Smrž, Ivana Chmelařová, Michal Híře, Martin Tomas. Nisa Schola probíhala ve dnech 9.- 11. listopadu. Můj celkový dojem z tohoto dne? Baví mě předávat informace dál, zvláště lidem, kteří o to mají zájem. Myslím si, že se akce vyvedla, byla výborně zorganizovaná a zřejmě měla i úspěch, protože na den otevřených dveří, který se konal 7. 12. přišla spousta studentů.

▪ Aneta Havlíčková

Exkurze do Prahy

8. listopadu 2006 jsme my, „cestorucháři“ třetího ročníku, vyrazili se Šárkou Brodskou a Nikolou Čihulovou (H4A) za poznáním církevních památek do Prahy. Jako první nás čekala návštěva ISLÁMSKÉ MEŠITY. Osobně jsem si představovala úplně něco jiného. Exteriér vypadal celkem pěkně, ale interiér se mi opravdu příliš nelíbil. První, co mě uhodilo do očí, byly velké bílé a opravdu nevkusné větráky zavěšené na zdi v první místnosti. Zařízení bylo v celé budově velmi skromné, ale účel návštěvy byl splněn a my jsme se dozvěděli něco víc o celém

Islámu.

Další místo, které jsme navštívili, byl CHRÁM PANNY MARIE VÍTEZNÉ (PRAŽSKÉ JEZULÁTKO) – zde jsme se dozvěděli základní informace a šli jsme se podívat dovnitř. O zahraniční návštěvníky zde opravdu nebylo nouze. Dále jsme se vydali podívat na KOSTEL SV. MIKULÁŠE, musím se přiznat, že právě tady jsem toho moc nepostřehla.

Největším zážitkem pro mě byla návštěva JUBILEJNÍ SYNAGOGY. Pár dní před naší návštěvou zde byla také hrozba teroristického útoku, a tak před vchodem stáli páni policisté! Vnitřkem nás provedl pán, který zajišťoval opravy na této Synagoze. Nutno dodat, že na to, že není průvodce a není v tomto oboru tedy zběhlý, tak mluvil velice dobře a zajímavě.

Dál jsme se vydali na NÁMĚSTÍ JIRÍHO Z PODĚBRAD a do KOSTELA NEJSVATĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ (který byl pro veřejnost uzavřen, jelikož v něm nic není). Jako poslední nás čekala návštěva ŽIŽKOVSKÉ VĚŽE. Ta se mi taky líbila, byl zde výhled na celou Prahu. Jo, až na toho pána, který nás nahnal do výtahu a už si ani nepamatuji, jak nás to nazval, no prostě moc sympatickej chlapík ☺

Garantem této akce měla být Mgr. Dana Votrubcová, ale jelikož si poranila nohu, tak její místo nahradila paní profesorka Eva Dědková. Oponentem akce byla Ing. Jaroslava Mikulová.

Exkurze se mi celkem líbila, jediné, co mi trochu vadilo, byl nevýrazný přednes a to, že holky svůj výklad většinou jen četly, ale zase v Praze je hluk a ta nervozita, takže... holky díky a hodně štěstí u maturity.

▪ Monika Myšková

Banket

Ve čtvrtek 30. 11. 2006 se konal v naší škole první letošní banket OSE, který připravují každý rok maturanti jako část své maturitní práce z gastronomie. První v tomto školním roce byli Veronika Mašková, Lenka Kučerová a David Skrbek. A teď pár informací, co nám o tom prozradili:

1. Co všechno jste si na něj museli připravit? A jak dlouho přípravy trvaly?

- Museli jsme zajistit místo, pracovníky, jídlo, pití, hosty a doprovodný program. Trvalo nám to asi 1 a půl měsíce, čistého času asi 3 dny ☺...

2. Jak se vám pracovalo s našimi druháky?

- Výborně, všichni byli velmi aktivní, co jsme jim řekli, tak udělali. Tímto děkujeme Honzíkům z umývárny.

3. Jak probíhal celý banket?

- Přípravy byly klidné, až na malou alergickou reakci, našťastí bez újmy. Samotná akce proběhla v pořádku, v čas a v klidu...

4. Co všechno jste jim říkali? Jak se žáci ze základní školy chovali?

- Mluvili jsme o firmě Škoda Auto, učili jsme je základy etiky a povídali o zkušenostech z gastronomie. Žáci byli velmi klidní, asi se báli více než my ☺

5. Probíhalo všechno, jak jste si připravovali? Co jste chtěli udělat lépe a co naopak se vám povedlo nad vaše očekávání?

- Kupodivu to proběhlo tak, jak jsme si představovali, jen občas došlo k malým neshodám... Ale jinak jsme spokojeni. Mohli jsme lépe vyřešit systém obsluhy, ale pořad nám měnili počet hostů. To byl krizový plán.

6. Jak byste se nakonec po tom všem zhodnotili? Jste spokojeni?

- Zhodnotili bychom se asi stejně jako to udělaly garantka s oponentkou. Jen vedoucí banketu mohla být nadhodnocená. Jsme velmi spokojeni.

▪ Lucie Pokorná

Historie a pověst naší školy

Jak asi každý dobře víte, naše škola je v budově, kde dříve byla kasárna. V roce 1968 museli naši vojáci kasárna uvolnit pro sovětskou armádu. Přibližně v roce 1991 sovětská armáda budovu opouští, ta několik let chátrá, až turnovský mecenáš p. Horáček dává peníze na rekonstrukci. V roce 2001 je otevřena nejhezčí a nejlépe vybavená škola v Liberecké kraji.

V kasárnách bylo ubytováno mnoho vojáků. K tomu se také vztahuje pověst o vojákovi, který se z nešťastné lásky zastřelil a dodnes jeho duch v noci bloudí po škole a nahání strach učitelům i žákům. Také proto Vám budu vyprávět jeden příběh, který se údajně stal.

Jsou dvě hodiny v noci ve škole panuje klid, až na několik zbloudilých rozjařených hostů oslavy narozenin, ale i ti se pomalu dopotácejí ke dveřím a opustí školu! Ve škole už zůstává jen paní učitelka, která tuto oslavu pořádala, sklídí poslední následky podařené oslavy a s odpadky se vydá do třetího patra vše se zdá být naprosto v pořádku, až najednou slyší v dále cizí kroky. Zprvu jí to vůbec neudiví, ale kroky jsou stále silnější a tak se domnívá, že se ve škole pozapomněl někdo z hostů. Projde celou školu zkontroluje dveře, vše je v pořádku ujistí se že se jí to jenom zdálo. Se zvláštním pocitem se vrací do třetího patra, ale v tom okamžiku se kroky opět ozvou!!!! Paní učitelka neví, co si o tom má myslet. Druhý den to vypráví ve škole a tam se dovídá o pověsti, která se k naší škole vztahuje.

Pokud chcete vědět, jestli tam nějaký ten nešťastný voják bloudí, musíte zůstat sami dlouho do noci ve škole a čekat, možná budete další, kterému se duch zjeví. Já už jsem několikrát zůstala ve škole dlouho do noci, ale bohužel jsem ducha neslyšela.

▪ Klápš'ová Beáta

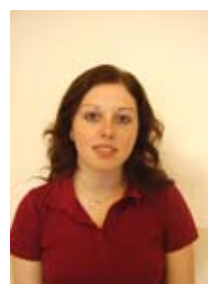
Sylva, 17

Pilná studentka, která ráda chodí pomáhat na akce školy

Petra, 17

Je dobrá kámoška Sylvy a také ráda chodí na akce školy

I ve škole straší... I ve škole straší...

Petra se Sylvou půjdou večer pomoci do školní kuchyně, když jdou domů, tak uvidí něco, čemu nebudou chtít věřit...

Holky jsou na recepci

Už zvoní

To bude zas nuda

Sylva vypráví Petře...

Co?

Slyšela jsi to o těch duchách?

...o duchách...

Včera tu prý Lukáš viděl ducha, když tu byl večer

...Petra tomu nechce věřit

Támhle v těch dveřích

Fakt? To je blbost!

O přestávce...

Nechcete jít dneska večer pomoci do kuchyně?

Čechomor, Zlínská filharmonie B. Martinů a L. Dusilová v Liberci

Pánové ze skupiny dorazili už v půl čtvrté, filharmonie chvíli za nimi a Lenka vzápětí. Je těžké sladit dvě kapely dohromady, a tak zkoušeli, zkoušeli a zkoušeli. Vyplatilo se, koncert byl krásný, Filharmonie začala Mozartem a hned potom přišli „kluci“ a byli slyšet dřív, než byli vidět. Michal Pavlík totiž hrál na dudy už za pódiem, bylo to efektní. Začali koledou Vondráši Matóši a potom už známá klasika z českomoravských dějin.

Já seděla vysoko v oblacích a tak moji soukmenovci špatně rozuměli, protože neznají texty. I já si všimla, že je špatně rozumět a to už musí být, bylo to tím, že zvukaři počítali spíš s publikem před pódiem a ne rozlezlým po všech možných místech liberecké Tipsport arény.

Mně se to jako obvykle líbilo moc, protože mám tuhle hudbu ráda a vojáci, kteří seděli kolem mě si taky nestěžovali, jenom polovinu času protelefonovali, takže si v podstatě neměli na co stěžovat. No, ale já se pak vyfotila s Frantou Černým, což je zpěvák a kytarista Čechomoru, a tak jsem byla spokojená, když si pak ze mě dělali srandu, že se oblékám jako do tundry, řekla jsem že je to tak, že jedu do Turnova.. Zasmáli se, ale když potom vyšli ven, zasmála jsem se já, protože tam byla nádherná chumelenice..

Všem doporučuji zajít na koncert Čechomoru, ať samotného, s filharmonii, s Lenkou, nebo se zahraničními hosty, pokaždé je to nezapomenutelný zážitek... ☺

▪ Veronika Mašková

Exkurze A2 do Senátu a muzea MHD

A2 minulý týden podstoupila další „maturitní exkurzi“ a tentokrát pod taktovkou slečen ze čtvrtého ročníku. Slečny nasměrovali pana řidiče na Prahu a mohli jsme vyrazit. Zde jsme se měli podívat po historické části Prahy, Parlamentu ČR a muzea MHD. Do Prahy jsme dorazili včas. Autobus nás vyložil na Masarykově

nádraží, odkud jsme šli směrem k Vltavě: kolem Národní banky, Obecního domu, potom pod Prašnou bránou přes Staroměstské náměstí a Karlův most. Během cesty nám slečny vykládaly zajímavosti o památkách, které jsme potkávali.

Došli jsme až k Valdštejnskému paláci, který je zajímavou renesanční památkou, ale zároveň i sídlem Parlamentu. Při vstupu nás čekala menší bezpečnostní kontrola. Instrukce byly jasné – všechny kovové věci si dejte do baťoahu a dejte ho na pás, kromě pásků, bot atd... V pohodě, všichni to pochopili a všichni hladce prošli, teda až do té doby, než přišel na řadu Ondra H., který zase neposlouchal a začal si sundávat kalhoty. Potom se už

dostáváme do interiéru Senátu. Na starost si nás vzala postarší paní, které nás seznámila s historií rozlehlého paláce a ukázala místa, kde byly vystavené různé historické památky. Jejich překrásná zahrada prý musí odpočívat, takže jsme ji neviděli. A tak jsme měli prohlídku Senátu rychle za sebou, akorát mě zamrzelo, že jsme za celou dobu potkali jen jednoho senátora, a ještě jsem ho vůbec neznal...

Potom jsme všichni naskákali do tramvaje a přemístili do už zmíněného muzea MHD, které bylo v plechové boudě. Tady se nás ujal taky obtloustlý vašnosta (viz foto), který sotva dýchal. Tramvaje pěkný některý až moc starý, ale spolužákům se to asi líbilo

Poslední nás přesun byl na Václavák, kde jsme měli téměř dvouhodinovou pauzu. Jako správní Češi jsme hned zamířili do nejbližší hospůdky, kde jsme příjemně v teple strávili volný čas.

▪ Tomáš Votrubec

Petr Koliáš: Bratři VIII.

Netrvalo dlouho a vzbudila je vůně pečinky, Vemt nechal ještě chvíli zavřené oči a pomyslel si: „Tohle je ráj, ještě by na tom stolku vedle mě mohla být ta pečinka a byl bych asi nejšťastnější člověk na světě.“ Zkusmo šáhl na stolek a dotkl se něčeho mastného. „Je tam, fakt tam je.“ zaradoval se Vemt. Otevřel oči a když zjistil, že se nemýlil, tak radostí hvízdnul. Hladově se pustil do jídla. Bylo skvělé. Po něm se vzbudil i Pro, a když uviděl i na svém stole pečinku, rozlil se mu po tváři stejně blažený úsměv, který je tolik podobný tomu vašemu, když rozbalíte nejhezčí dárek.

Když dojedli, umyli po sobě talíře a cestou zpátky potkali Rezka. Ten se snažil zakrýt svou pobavenost a s přidušeným hlasem pravil: „Hele, vy dva, když řeknu, že se má hlídat voheň, tak se má hlídat voheň, když sme přišli, byla zima, a vy dva ste si spokojeně chrupkali do noty. Tak příště ať se polepšíte.“ Oba bratři vypadali zkroušeně a s pohledy zabodnutými do země neřekli ani slovo. „Ježíš marjá, nevyvráždili ste mi rodinu,“ rozesmál se Rezek, „ale příště dávejte větší pozor. Teď půjdem ke mě do pracovny a vy mi povíte, co ste to za jelimany a vodkaď že ste to přitáhli.“ Pro i Vemt se zaradovali, že se vůdce nezlobí a poslušně ho následovali až ke „dveřím“ nebo spíš dveřím za krále Leopolda, a po odsunutí těchto dveří se oba posadili do pohovek naproti stolu, na který si vylezl Rezek.

„No tak, tak povídejte, jak to bylo?“ A tak Pro začal, ale v tu chvíli se zadrhl. „Co je, něco se nepáčí?“ „Ne, ne, jen, neřekneš to někomu?“ „Hele, ty mrkvoni, to víš že ne, komu bych to asi říkal?“ Mocným strachem je Hlavatý svázal, ale i tak se ta hráz prolomila, jelikož chlapi pochybovali, že by chlapec znal Hlavatého. Po dvou hodinách poutavého vyprávění, kde řekli opravdu všechno, ani Tat'ánu nevynechali, to Rezek shrnul: „Byl to mrzák a je dobře, že ste tomu špekounovi dali do držky. A co se týče Tat'ány, je škoda, že tu s námi nemůže být, ale na toho krypla, co jí to udělal taky dojde.“ Celou dobu vyprávění se Rezek nezdržoval komentářů, takže se chlapcům podstatně lépe vyprávělo, ale náhle se jejich vůdce odmlčel. Pak se mu oči zalily slzami a začal vyprávět svůj příběh.

„Není to zas tak dávno, kdy moje matka, otce nemám, začala šlapat, aby nás uživila. Pro vás dva, šlapat znamená to že chlapi mamce dělali to, co Hlavatý Tat'áně, když dostala ten pátej nebo šestej stupěň. Jednou mamča šla a řekla mi, že už má dost peněz, aby nám našla něco lepšího, že už jen chvíli. A JÁ JÍ VĚŘIL! Ale všechno dopadne trochu jinak, než si člověk přeje, že? A tak mamča šla a jako obvykle pro ní přijelo auto a odvezlo jí pryč. A to bylo - to bylo naposled, co sem ji viděl živou. Čekal sem tři zkurvený dny, tři dny a mamka pořád nikde, co se s ní

asi stalo, ptal sem se pořád. Vidím to jako by to bylo včera, když přišel ten zatracenej fízl a šel se mnou do nemocnice, do té chladné místnosti, a tam, a tam...“ selhal mu hlas, náhle se v něm však vzdmula vlna síly a s chladným hlasem pokračoval, „tam ležela moje mamka s rozřízlym krkem a bodnutím v břiše. Tak moc si přeju najít toho hajzla, co to udělal, ale nemůžu, nemůžu, JÁ PROSTĚ NEMŮŽU, a ten fízl se mě ptal, jestli je to máti. Neřek sem nic. Šel sem ven a bloudil sem ulicema, dlouho, až sem to našel tady. Domu sem nemoh, připomínalo by mi to máti, příbuzný nemám a šouply by mě do takovýho zařízení, v jakym ste byli vy. Máti mi vždycky říkala, že to by bylo nejhorší, co by mě mohlo potkat, a že ona to nedopustí. Teď, když sem vás vyslyšel, tak

věřím, že říkala pravdu.“ Pak se odmlčel. Oba chlapi začali vůdci říkat, jak toho mrzáka najdou a tak. Sami v tu chvíli však otevřeli svou velkou krvavou jizvu jménem Tat'ána. Půl hodiny si ještě povídali a pak je vůdce propustil.

Večer se začali seznamovat s chlapci kolem. Zjistili, že jejich parta měla šest členů, pak jich měla

jenom pět a teď sedm i s nimi. Že si říkají Padlí andělé pomsty a že chlapec, který byl šestý člen měl obrovské štěstí a když byl u jedné babky na sušenkách, tak ho chytila a protože neměla vlastní děti, tak ho adoptovala. Jak už to tak bývá, tak už toho kluka neviděli. Bratři dále zjistili že se členové party jmenují: Vůdce Láďa, ten blondák byl Standa a pak ještě Marek, Vilda a Jarda. Noc pokročila a chlapci šli spát. Každý ještě dostal štědrú večeři, toaletní papír, svíčku a jednu knížku dohromady. Jaké bylo jejich překvapení, když zjistili že je to ta kniha, ze které měli útržek o rytířovi. „Tak tohle je určitě ráj, bratříčku.“ „Jen to nezakřikni.“ „Jen to nezakřikni, jen to nezakřikni...“

Nastal nový den. Rudý úsvit v rušném velkoměstě probudil chlapce jemným zalechtáním pod nosem. Láďa a Standa seděli u rádia a o něčem zaníceně debatovali. Když si všimli, že chlapci vstali, zmlkli. Láďa však trapně ticho přerušil velice rychle: „Tak doufám, že ste se dobře vyhajali, protože budete makat, až se z vás bude kouřit. Vilda a Jarda dneska zůstanou tady a budou to tu hlídat. My ostatní deme na tržiště pro něco do žaludku. Pro s Vemtem šli za Rezkem a dostali oba jeden pár kožených rukavic s upozorněním: „Neztratit, za ztrátu strílím.“ Na ta slova se se smíchem protáhl dírou ve zdivu ven do chladného rána. Oba bratři byli neskonale vděční, jelikož jejich majetek nikdy nebyl větší než dvě pistole, kus stránky a občas sirky a svíčky. Oba se báli, že se najednou probudí. Pro řekl: „Bratříčku, tohle není možný, my toho máme, tohle ale není náš osud, my sme prokletý.“ Vemt se zasmál a pravil: „Blbost, osudu se jen často musí pomoci.“ Náhle se zvenčí ozval hlas jejich vůdce: „Notak, dělejte, nebo nám zavrou.“

Oba chlapci vyběhli ven. Šli chladným městem až se přiblížili k připravujícímu se trhu. „Tak hodně zdaru a až něco vezmete, tak u nás doma, leťte andělé.“ Řekl Láďa a odběhl pryč, celá parta poklepala chlapce po ramenu a odešla také. Bratři se na sebe podívali a šli ke stánku, kde zrovna něco připravoval jakýsi Japončík. Pro se zdvořile zeptal: „Dobrý den, pane, kolik stojí tahle krabička s téma obrázkama?“ „Televize? Čistapade pane,“ odpověděl obchodník. „Hmm, pěkná televize,“ pravil Vemt. Nato se otočili a odešli. Sedli si za strom a koukali na Japonce, který se po půlhodině podrbal v rozkroku a odběhl na blízky Toy záchod. Pro se zaradoval: „Teď.“ Vemt se rozběhl ke stánku a s ujištěním, že je nikdo nevidí, si nacpal minitelevizi pod roztrhaný oblek a Pro vzal dva krásné čínské nože s drakem obtočeným kolem rukojeti. Pak se oba otočili a pelášili pryč. Šli po dlouhé cestě, která jim nyní připadala neuvěřitelně dlouhá, když se museli neustále otáčet, jestli je Japonce nepronásleduje.

Když se dostali domů, tak si schovali věci dole v šatně a šli nahoru, přivítal je Láďa a loupal po

nich pobaveným okem: „Co, nic, co, poprvý se to nikomu nepovede.“ Ale Pro a Vemt už kradli mnohokrát a tentokrát jim přála Štěstěna. Oba se svorně usmáli a odběhli dolu. První přišel Pro a klekl na jedno koleno a sklopil hlavu, nad hlavu vyzdvihl dva nože. Místností to zašumělo údivem. Pro se potutelně usmál. Láďa dlouho nepromluvil, až pochvilí: „Máte oba dva tento týden odkroucino. Nemusíte nic dělat, jste vážně dobří.“ Vzal si nože a Pro se mu ještě uklonil a udělal krok vzad. V tu chvíli nepochodval do místnosti Vemt a zpod kabátu vyndal televizi. Tentokrát se neozvalo nic. Bylo dlouho ticho až pak se někdo probral z úžasu: „Maj televizi, oni maj televizi, kolikrát sme okolo ní šli a slintali a oni ji maj. To je úžasný. Ste fakt mistři zloději.“ Vemt měl co dělat, aby se nerozbrečel štěstím a vděčností. Láďa neřekl nic, jen přijal televizi a zapojil ji do zásuvky, kterou někdo násilím vytáhl ze zdi. Zapnul ji a ona fungovala. „Funguje, ona funguje, to je skvělý. Máme televizi, máme televizi.“ Všichni kromě Ládi se radovali, ten přišel k oběma chlapcům a řekl: „Víc než týden vám bohužel dát nemůžu, ale udělali jste víc, než si myslíte. Děkujem.“ Ani jednomu z bratrů o volno nešlo, bylo jim úplně fuk, ale byli šťastní, že se dobře zapsali. Ale abych to nezakřikl...

A takhle uběhl rok, narozeniny měli velkolepé a vlastně lepší nezažili. Už jim bylo 15 let a na chlapce začala doléhat náladovost a stereotyp, přesto to nikdy nedali znát, na to byly až příliš vděční. Jejich zlodějské výkony u party budili téměř posvátnou úctu, ale jednoho člena doháněli k šílenství.

Láďa se zrovna vracel unavený z celodenního zátahu na ulici a posadil se do křesla. Pro a Vemt zrovna zbytku party ukazovali, co velkolepého zase ukradli. „Pro, Vemte, počte sem.“ řekl Láďa, který zrovna spolkl všechnu hrdost a chtěl chlapce pochválit za to, jak dobře si vedou. „Jo, jo, už tam sme,“ řekl Vemt a dál se vychloubal. To byla však chyba, jelikož po deseti minutách Láďa vypěnil: „TAK KURVA, KDYŽ ŘEKNU, POČTE SEM, MYSLIM TIM, POČTE SEM, NEBO ŤEMA SVEJMA VĚCMAMA CHCETE NAHRADIT MOJE MÍSTO, CO?“ Proe zkrabatil čelo a zaujal obranný postoj: „Ne, to rozhodně ne, jen sme...“ „Je mi jedno, co ste, at' už se to neopakuje.“ A tak se ráj začal hroutit v základech. A není cesty zpět. Všimnul si už někdy někdo z vás, jak rychle si vás lidi zneprátelel a jak těžko se jim jejich domnělá nepřátelskost vyvrací, leckdy to ani nejde, většina sporů však vzniká z nepochopení základního problému druhého a nedostatku empatie obou lidí. Proto, když si vás někdo oblíbí, tak ho tak lehko „zradíte“ a on si vás zas zneprátelel. Není to těžká matematika...

"Lyžák hotelovek"

Ke konci ledna jedeme na lyžařský výcvik „hurááá týden odpočineku od školy“! Podle průzkumu tříd, který jsem osobně trpělivě dělal, mi vyšlo, že se všichni moc těší hlavně na zábavu, která bude jistě po lyžování následovat... Lyžařský výcvik má za cíl stmelit co nejvíce kolektivů jako v každé třídě, tak i v H1A i H1B!!! Těšíme se i na pana učitele, který, jak se zdá, nezkazí žádnou srandu. Ve škole, tím pádem na lyžařském výcviku by mohla být zábava ještě uvolněnější. Pan učitel Illich věří, že najdeme s druhou třídou lepší vztah! Výzkum, si myslím, dopadl dobře, každý byl ochotný a odpověděl...☺

▪ Jan Jiříček

Učitel'ský smeč 2006

Reprezentace naší školy není jen tak. Jsem v základu, tak jsem si dovolila jít na večírek, reprezentaci беру zodpovědně, takže už v půl jedné směřuji opírajíc se o svého stejně zodpovědného muže k domovu. Ráno probíhá stříhání o to, kdo bude řídit. Naštěstí prohrávám a díky tomu, že řídím já, dojedeme bez újmy až do Turnova.

Doufala jsem v půlhodinku prospání na zíněnkách v útrokách „chlapajdy“, ale hrajeme hned první zápas. Zjišťuji, že i ostatní „opory“ týmu jsou na tom podobně jako my. Jediný, kdo měl přesné přihrávky při rozsvičování, byl bývalý němčinař, pan Jón, který si dnes užívá zaslouženého důchodu. Že by to s volejbalisty bylo jako s vínem?

Ačkoli jsme byli papírově silnější, během prvního zápasu jsme se hodně trápili. Navíc náš hrající trenér Karel Melichar nebyl tak zodpovědný jako zbytek týmu a dostavil se až po zápase, takže jsme chyby nemohli rozebrat a poučit se z nich. Všeobecné trápení na palubovce s ISŠ Turnov ukončil druhý námi získaný 25 bod. Já si s hvizdem píšťalky vzpomněla na oblíbená slova mého tatky, která pravidelně pronáší u sportovních přenosů: „Z toho bolí oči!“ Byť jsme vyhráli, hráli jsme asi opravdu špatně, protože mě nebolely jen oči, ale také hlava.

Naštěstí jsme měli šanci spravit si chuť i reputaci. Přeci jen obhajujeme loňské 3. místo. Během pauzy jsem si jako správná kapitánka vzala slovo, rozebrali jsme chyby a domluvili taktiku na dalšího soupeře, ZŠ Lomnice. Strhující první set jsme po litém boji prohráli 32:30, když se náš hrající trenér, Karel Melichar, rozdávací přešrše rad na všechny strany (jako: choď za ty bloky; pojď na smeč, já ti nahraju; nesmečuj, hraj chytře) zamotal na pozici nahrávače do sítě. Tohle náš tým absolutně zbouralo; zdecimovaná morálka měla za následek i prohru v druhém setu.

Vzhledem k tomu, že během naší přestávky porazila domácí I. „základka“ učitele z Lomnice, měli jsme rozhodující zápas teprve před sebou. Šlo o utkání s domácí „chlapajdou“. To, že jsme nezačali dobře, jsme si uvědomili až za stavu 24:18 pro soupeře. Ve chvíli, kdy už nám zůstávala právě jen naděje, šel na podání vám dobře známý pan učitel Flégr. Diváci šileli, fanky omdlávaly, když postupně odvrátil pět setbolů a za našeho přispění otočil stav utkání na 24:26. Tím se, bohužel, naše mužstvo tak vyčerpalo, že druhý set byl v režii domácích a my tak uhráli jen prohranou remízu.

V posledním zápase jsme neměli co ztratit. Třetí pozici jsme měli jistou, a tak jsme šli do utkání s tím, že se nesmíme zranit, ale že si chceme spravit chuť a konečně si pořádně zasměčovat. Trochu nám to ulehčili i soupeři ze III. ZŠ Turnov, kteří podali vlažný výkon. Zato naše mužstvo přímo excelovalo, soupeři neměli šanci. Nevím, jestli s vynikajícím výkonem našeho mužstva nějak souvisela skutečnost, že poslední zápas už nehrál Kuba Hajn, každopádně všichni, co jsme zůstali, jsme mohli s klidným srdcem, že jsme naší škole neudělali svým výkonem ostudu, vystoupit na bronzový stupínek, převzít a zkonsumovat krásné ceny. Smeči zdar!

▪ Soňa Flégrová

Ilustrační foto ze zlatého ročníku 2004

1, Co nám všechno o sobě řeknete?

Jsem mladý a krásný 27letý muž:) Pocházím z Koberov, kam se snad opět brzy vrátím, až dostavíme dům. Posledních 20 let držím dietu, ale někdy to má spíše opačný efekt. Hrozně rád sportuju. Pravidelně hraju basket, volejbal, florbal a fotbal a chodím do posilovny. V mládí jsem vyzkoušel fakt všechno – od kulturistiky až po standardní tance. Nerad prohrávám. Jenom ženu nechávám vyhrát, abych měl doma klid☺. Zbožňuju fantasy ve všech formách. Čtu, hraju hry (online, karetní i deskové) a sbírám meče. Zatím mam sice jenom 2, ale až je budu mít kam dávat, tak koupím další. Mám 19letého brácha Jindřicha. Doufám, že si ho uloví nějaká srandistka a ne nějaká semetrika.

2, Které předměty učíte?

Anglický a Německý jazyk.

3, Který učíte nejraději?

Nejraději bych učil tělocvik☺. Ale aby byli skupinky tak po 15 jako při jazyce. Jinak mám radši angličtinu. Je taková melodičtější a hravější. Zas němčinu v našem regionu upotřebíte daleko víc.

4, Vzpomínáte na svoji první hodinu?

Určitě, pro žáky to byla úplně obyčejná hodina, ale pro mě to bylo něco jiného. Strach ani trému jsem neměl, spíše jsem byl zvědavý, jak mě žáci přijmou. Rajčata studenti do školy nenosí, mobily po mě házet nechtěli, tak jsem dostal jen 2x kamenem, ale jinak to dopadlo dobře☺.

5, Čím Vás žáci dokážou nejvíc rozčilit?

Nejvíc mě štve, když se studenti neumí chovat. Nezdraví, hrají si na dospělé, jen když se jim to hodí, a když jim něco vytknete, tak místo toho, aby se sekali dobrotu, tak jsou ještě drzí. Samozřejmě takových studentů je minimum, takže se nemusím moc rozčilovat☺.

Čím Vás dokáží potěšit? Někdy trávím spoustu času vymyšlením nějakých aktivit. Snažím se to pak prodat co nejlépe. Když jsou žáci aktivní a pěkně si s tím tématem pohrají, mám radost, že moje práce nepřišla nazmar. Ale jinak mě stačí vlídné slovo jako třeba: Klaním se Vaše blahorodí.☺

6, Co si myslíte o státních maturitách?

Už se na ně těším, žáci z nich mají tak trochu strach, ale opravdový strach mají pouze ti, kteří školu po celý rok flákají, a tam budou muset ukázat nějaké znalosti.

7, Co byste chtěl vzkázat Vaším žákům?

Vůbec všem žákům bych chtěl vzkázat, aby se vzájemně respektovali. Je těžké s každým vyjít a udělat si srandu sám ze sebe. Pokud tohle dokážete, tak si tuto školu užijete a budete na ni rádi vzpomínat.

8, Vy a paní Flégrová nejste jediný manželský pár na škole. Má to spíše výhody nebo nevýhody? Jaké?

Ríkáme si třeba, kdo z žáků opisuje a pak se můžete na ně zaměřit☺. Naštěstí jsou někteří naši studenti docela vtipní, tak se taky zasmějeme, ale jinak bych Vám neradil brát si učitelku, natož češtinářku☺.

9, Kde a jak jste se seznámili s paní Flégrovou?

Na recitačním kroužku to nebylo☺. Samozřejmě, že na diskotéce. Manželka by Vám řekla i datum, mně ho ostatně připomíná každý rok. S výčitkou pravidelně dva dny po té, co proběhne. Od té doby jsem šťastně ženatý.

10, Největší trapas ve vašem životě?

Trapasy se mi stávají docela často a jsem za ně rád. Pak se jim ještě dlouho směju. Poslední trapas se mi stal o rodičáku. Paní Illichová se mě ptala: „Tak co náš mladej?“ Nějak mi zkratovalo v mozku, chvíli koukám do sešitku a pak povídám: „Bočok“? Ještě teď se stydím☺

11, Těšíte se na Vánoce, máte už nakoupené dárčky?

Letos jsem se stal obětí Vánoc. Nakupuju a nakupuju. (Hlavně sobě:) Miluju klasickou českou vánoční pohodu (Kostí v krku, hořící stromeček, spálené řízky a třígenerační vtipy☺.

12, Řídíte se nějakým životním mottem? Jakým?

„Užívej si své malé radosti.“ Neustále před námi stojí nějaké problémy. Zkoušky, rodina, dům nebo třeba jen co si vezmu dneska na sebe. Člověk by se měl zasmát tomu, jak se zbytečně stresuje, připravit se na to a užít si to co možná nejvíc. Většinu věcí zažijeme totiž pouze jednou za život a je škoda, když na ně vzpomínáme ve zlém.

13, Máte v životě nějaký sen, který by jste chtěl dokázat? Jaký a proč?

V životě jsem už zjistil, že když je člověk zdravý, tak si všechny reálné sny může splnit sám. Já si hodně svých snů už splnil. Jsem spokojený s tím, co mám. Na druhou stranu se řídím také mottem, že by člověk měl všechno zkusit. Dvakrát žít nebudeme, tudíž by člověk neměl promarnit život jenom tím, že bude například každý den sedět v hospodě.

▪ Sandra Vítová

Návštěva gynekologa

Říkáte si, že návštěva u vašeho gynekologa nebo gynekoložky je to nejhorší, co jste kdy zažily...? Taky jsem si říkala, že už nemůže být nic horšího, než důchodkyně s osmičkama dioptryckejma brejlema a metrovým chemlonovým copem, která i každou šestiletou holčičku upozorňuje na to, jak je důležitý, aby při pohlavním styku používala kondom...

A tudíž, i přes příběh vyprávěný mou matkou o jakémsi nažhaveném doktoru, jsem se rozhodla navštívit „pana“ gynekologa v domnění, že jsou muži chápavější ke studu mladých děvčat a tak podobně...

Sestřička se mě hned v úvodu zeptala na mé pohlavní choroby a zklamaná z toho, že jsem v pořádku, mě poslala do kabinky se slovy: „Vysvěčte se do půl těla, myslím jako dole a pan doktor si vás zavolá...“ Jasně šéfe, napadlo mě ještě v optimistické náladě... Ale po asi hodinovém čekání v komůrce 10 x 10 centimetrů mě ta relativně dobrá nálada přešla... Konečně se ozvalo to známé „další“ a já, s teď už nepatrně horším pocitem úzkosti, jenom v ponožkách a v mikíně, otevřela dveře do ordinace... Ve velkém bílém lékařském křesle seděl postarší chlapík s dlouhými mastnými vlasy, vypadající spíše jako pán z parku v dlouhém černém kabátu s čertíkem, než jako seriózní doktor... Na tom, jak vypadá nezáleží, je chytrej a má diplomy.. Ale i přes tato slova útěchy, která mi prolétla hlavou se můj klid odporoučel někam hoodně daleko... A začal výslech... Nebyla jsme si jistá, jestli potřebuje gynekolog při preventivní prohlídce znát četnost pohlavního styku a počet partnerů, ale co, jestli to neřekne mojí babičce, která se domnívá, že sex patří až do manželského života, takže by ji nejspíš ranila mrtvice, tak je mi to jedno...

„Vyhrň si triko“, vyhrkne doktor a vstává ze židle... Uposlechnu, vytahuji vrchní část mých oděvů a odhaluji své břicho. „Vejš.“ Nebude na mě šahat, že ne?! Táži se sama sebe... Jasně že bude je to doktor trubko... Rychle si odpovídám. Ale mezitím už doktor zamyšleně prohmatává má prsa. Fúúúj... hlasitě si odkašlám a doktora tím probouzím ze snů...

„Na kozu“ stroze prohodí a já se otáčím směrem, kam ukazovala jeho ruka... V koutě stojí ono známé křeslo. Nějak moc světla. Napadá mě... Jistě že. Přesně naproti je dokořán otevřené okno a jím se dovnitř vesele derou paprsky slunce. Zavře ho, samozřejmě - zkusím si dodat alespoň trochu odvahy, aby se mi nepodlomila kolena. Vždyť tahle ordinace je v přízemí a naproti jsou paneláky a Kaufland...

Lidé chodí okolo a nakukují do okna, jak se na mě doktor vesele culí a navléká si žluté gumové rukavice. Tu druhou pořádně natáhne a pak rychle pustí až to lupne. V té chvíli se mi chce opravdu brečet... Teď mě už nenapadají žádná slova pro mou ublíženou dušičku, a tak se na povel doktora uvolňuji. Náhle se tato gynekologická prohlídka zvrhla v hloubkové prozkoumávání a prohmatávání análních částí mého těla. „V pohodě, dělohu máš,“ prohlásí. COOOŽE..? On mi sahá až do tlustého střeva aby zjistil jestli mám dělohu?!? Kdo by to byl řekl, že mám, co...?!? A copak neexistuje v dnešní době ultrazvuk nebo jak...?!?

A tak, když opět slyším milou paní gynekoložku mluvit o bezpečném sexu, musím se jen usmívat a říkám si TAK TOHLE SE DÁ PŘEŽÍT....=)))

▪ Tereza Šilhánová

„Ano, mohli jsme pro vás připravit školní vzdělávací program – a krásný! Ale my jsme řekli – za ty peníze NE!“
KŘESBA: MILAN KOČMÁNEK